

ככל שמערכות הנשק מורכבות יותר, עלי-נו לדאוג לכך שתפקידו של המפקד בשדה יהיה קל, פשוט ומובן יותר, כך שיוכל לקיים את השליטה ולהפעיל את מערכות התקשורת ואמצעי-הלחימה העומדים לרשותו באורח החסכוני והיעיל ביותר.

יחידותיהם בראשן, ואינם מעודדים אותן מאחור. הניצחון יושג על-ידי תכניות פשוטות ומובנות, שיתוף-פעולה מלא בין כל הזרועות הפועלות, קיום שליטה מרכזית וחיסכון בכוח-אדם ובציוד.

מות גבוהות מדיביזיה, ואולי רק ברמת המטה הכללי, או החזית בזירות כגון אירופה.

הניצחון יהיה לצדו של הצבא המסתער, בעל התנופה, אשר מפקדיו מנהיגים את

ועוד תגובה קצרה:

למאמרו של מייק רוברטס „גדוד המחר“, בו מובעת הדעה כי המסוק ישלים את הטנק — סבור אני כי אכן יש ברכה בזיווג זה. אמנם, עד עתה נערכו סיורים אויריים על-ידי מטוסים אטיים, אך בשל עדיפותו של המסוק על המטוס בתמרון ובנחיתה בשטח מצומצם ללא מסלולים, יש מקום לשינוי הטקטיקה הקיימת, שבלא-הכי היא גמישה מאד בצה"ל, לשימוש יתר במסוקים. בין התפקידים שיכול למלא המסוק בדומה למטוס:

מסוק תקיפה וסיור המצויד בתותחים, מקלעים, רקטות ופצצות, המסוגל להגן על עצמו לא רק ממטוסי אויב אלא גם ממסוקים. כאן יודגש, כי לא ירחק היום ומסוקים יערכו גם קרבות אויר, והטייס הטוב ביותר, הטס במסוק המשוכלל יותר בחימוש ובכושר-ריחוף — הוא שינצח. כן יוכלו המסוקים להשתלב בהתאם לצורך בפעולתם של כוחות-קרקע מסתערים כולל טנקים. הם ישולבו גם בתצפיות לאיסוף מודיעין בשביל כוחות הקרקע. בצידם יהיה מקום למשקפות ראייה בלילה. אחת מפעולותיהם, דרך משל, תהא אבטחת חינוני לילה; הם ירחפו מעל החניונים כשהם רואים ואינם נראים, ויסקלו במכת-אש כל אפשרות של התקפת-פתע מצד האויב. מסוקי תובלה, נושאי גייסות ופצועים — להעברת ציוד וחייילים במהירות ממקום למקום, וכן לפינוי פצועים, כפי שהם משמשים כבר עתה. מסוקים אלה, שיהיו גדולים ממסוקי תקיפה וסיור, יהיו מצוידים בתותחים, טילים ומקלעים להגנה עצמית בפני התקפות אויר וקרקע.

קורא המכונה „אולק“

על אודות „הממזר המצליח“

תגובתו של סא"ל אלכסנדר ראובני

אינני יכול לראות כפעולה חינוכית את מעשהו של מ"פ ד' בסיפורו של אל"מ גבעולי, ולדידי זהו סיפור עצוב, כפי שמגדיר זאת הכותב בסוף הסיפור. ואמנם התעללות היא להורות למאה חיילים לנקות את נשקם לאחר מטווח ומייד לאחר זאת לצוות עליהם לירות שוב. וכל כך למה? וכאן אני חולק על המחבר, לא כדי לגלות את „15 הפיקחים“ בפלוגה, אלא כדי לפתור, בדרך הקלה, את בעיית 12 השומרים. האם לא היה נכון יותר שהמ"פ יקבע איזו מחלקה תשאיר מתוכה את 12 השומרים וינסה לפצות אותם מאוחר יותר בחופשה מיוחדת שלא במסגרת חופשה פלוגתית? ובמקרה הגרוע, אם לא ניתן לעשות זאת, מוטב פשוט להסביר שיש צורך בכיתת שומרים ואחדים מתוך הפלוגה חייבים להישאר. גם אם היו השומרים עלולים להתעצב על מר גורלם, אין לי ספק כי בסופו של דבר היו מבינים את החלטתו של המפקד ומקבלים אותה ברוח טובה. קשה לי להאמין שכל הפלוגה הבינה את מפקדה והעריצה אותו בשל „חכמת“ ירי המטחים. כן קשה לי להאמין שמאה חיילים קיבלו בהבנה ובהערצה את פקודת הירי במטחים מייד לאחר ניקוי הנשק. אני משוכנע שלפחות חלק מהם שאלו עצמם מדוע העניש המ"פ את הכל בניקוי נוסף כדי לגלות את „15 הפיקחים“? האם לא יכלו מפקד הפלוגה וסגל עוזריו לגלות אותם „פיקחים“ בדרכים המקובלות על-ידי הסתכלות במעשיהם בחיי היום-יום של הפלוגה? ולבסוף, לבעיית ההסברה; לא נראה לי שכל פעולה יכולה להיות חינוכית, לרבות הירי במטחים, אם יודעים איך להסביר אותה. גם המחבר גורס ש„הכל תלוי לא רק במה עושים אלא גם בשאלה איך עושים זאת“. והרי במשפט זה מודגשת רק העשיה ולא ההסברה.

לדעתי, בעת שהוא מכלכל את מעשיו חייב כל מפקד לצאת מההנחה שהחיילים הנתונים לפיקודו הם פיקחים באמת, וחכמים כמוהו, וכי לא יוכלו לשטות בהם בהסברים דמגוגיים ולחפות בכך על מעשים שלא ייעשו. יסלח לי אל"מ גבעולי אם לא אצטרף למעריציו של „הממזר המצליח“.